

“Mijn voornaamste doel? Iets kunnen betekenen voor het ziekenhuis.”

Haar stage in het National Children Hospital in Vietnam was pittig, maar leerrijk. Twee jaar na datum spreekt Faye Dehens (28) er nog vol vuur over. Ondertussen werkt ze op de dienst ‘Neuromotorische revalidatie’. “De rode draad die mijn stage en mijn huidige job verbindt? Ongetwijfeld contact maken met patiënten en hen op hun gemak stellen.”

Dag Faye! Waarom heb jij destijds voor een buitenlandse stage gekozen?

Ik heb een passie voor reizen en ben benieuwd naar andere culturen. Ik wilde vooral zien hoe ze zorg in een ander land aanpakken. Dat ik een buitenlandse stage zou doen was voor mij eigenlijk evident.

Hoe heb je je voorbereid op je stage?

Voor school moesten we een portfolio maken over ons stageland. Ik zocht dus uitgebreide info op over de geschiedenis, het milieu, de zorgsector,... in Vietnam. Voor ik een reis onderneem, lees ik trouwens sowieso een aantal gidsen. Ik weet graag waar ik aan toe ben. Zeker aangezien ik na mijn stage nog wilde rondreizen. En ik volgde een cursus medisch Engels. Met de collega's die het Engels wel machtig waren, kon ik dus vaktechnische gesprekken voeren.

Volgde je ook de netwerkdag ‘Word Wereldburger’?

Ja. Vooral de lezing van Stijn Vercruyssen, VRT-correspondent en Afrika-expert, is me bijgebleven. Ik leerde bij over de Afrikaanse cultuur en over hoe we naar die andere cultuur kijken. En hoe zij naar ons kijken. Superboeiend.

Kon je ook rekenen op adviezen en ondersteuning van de internationale werking van je hogeschool?

De hogeschool hielp bij het aanvragen van de studiebeurzen. Ze gaven info over de opties, hielden de deadlines mee in het oog en lazen de aanvragen na. Mede dankzij hun ondersteuning kreeg ik een subsidie en die was zeker welkom.

Wat waren je doelstellingen voor je buitenlandse studie?

Ik wilde, diep in Azië, een nieuwe wereld leren kennen. Daarnaast hoopte ik natuurlijk om sterk te groeien als persoon. Op professioneel vlak was het voornaamste doel om connectie te kunnen maken met de patiënten en iets te betekenen in het ziekenhuis. Ik heb het gevoel dat dat allemaal geslaagd is.

Hoe zag je takenpakket er uit in het kinderziekenhuis?

Ik mocht er in principe alles doen wat ik tijdens een stage in België zou mogen doen. Al heeft dat wat tijd gekost. Een stagiair die actief wil meewerken, kenden ze daar niet. Anderen observeerden altijd. In het begin moest ik dus zelf vaak vragen of ik iets mocht doen. Na enkele weken gaven ze me spontaan werk. Dat maakte mijn stage extra leerrijk.

Heb je je vlot kunnen aanpassen aan het leven ter plaatse?

Zoals in elke nieuwe cultuur zijn de eerste indrukken nogal overweldigend. Dat was niet anders in Vietnam, ook al wist ik veel over het land. Waar ik nooit aan heb kunnen wennen, zijn de verbaasde blikken. Een grote vrouw met een bleke huid, dat is daar echt uitzonderlijk. Een kindje in de lift keek op een keer naar me op en zei letterlijk “Wow” van verbazing. Die dingen lees je niet in de boeken.

Hoe verliep de samenwerking met je collega's op de stageplek?

De collega's waren open en spontaan, maar de taal was vaak een struikelblok. Vanuit de organisatie die de stage aanbood, had ik wel een *supervisor* aan wie ik veel had. Zelfs toen ik in zijn bureau zat te huilen. *(lacht)*

Heb je nog contact met die mensen?

Met sommige collega's stuur ik nog af en toe berichten. Eerder over ons persoonlijk leven. Toen ik verloofd was, liet ik hen dat bijvoorbeeld weten. Ze waren erg enthousiast. Ze hebben gezegd dat ik er moet teruggaan als ik getrouwd ben en kinderen heb. Ik plan zeker om nog eens naar daar te reizen als het weer kan, met mijn man. Maar kinderen zijn nog niet meteen aan de orde.

Welke ervaringen neem je mee in je huidige job?

Ik heb leren inschatten hoe ik reageer op bepaalde situaties. Maar de grootste meerwaarde op het werkveld? Dat is volgens mij dat ik creatiever ben in oplossingen zoeken. In Vietnam was dat soms noodzakelijk, omdat er producten tekort waren.

Zijn er dingen die je, achteraf gezien, anders zou aanpakken?

Leergierig als ik ben en in mijn jeugdig enthousiasme wou ik per se op 3 diensten meedraaien. Daarvoor was 3 maanden eigenlijk tekort. Moest ik het nu opnieuw doen, zou ik eerder voor 1 – of 2 – afdelingen kiezen, die ik dan beter kan doorgronden. En de taalbarrière was wat groter dan verwacht. Vietnamees leren is natuurlijk niet evident. De basis kreeg ik ter plaatse wel onder de knie. Vragen of een kindje pijn heeft aan zijn of haar arm. Dat soort dingen. Zonder te kritisch te zijn op de uitspraak weliswaar.

Welke fijne herinnering is je het meest bijgebleven?

Op de dienst kinderoncologie waren de kinderen meestal verlegen en zelfs wat geïntimideerd door die grote, blanke verpleegster. Behalve 1 meisje. Het meest vrolijke meisje dat ik ooit gezien heb. Zij kwam meteen naar me toe met haar poppen. We speelden samen. Dankzij haar durfden ook andere kinderen mij benaderen. Hoe wij meteen een klik hadden, ga ik nooit vergeten. Dat was echt een bijzonder moment. Helaas is dat meisje tijdens mijn stage overleden. Maar ik onthoud vooral het positieve.

Waarom moeten andere studenten voor een buitenlandse stage kiezen?

Het helpt je om met een open blik naar de wereld te kijken en geeft je kansen om persoonlijk te groeien. En weet dat er voor iedereen een passende buitenlandse stage is. Of je nu voor een ontwikkelingsland kiest of liever voor een bedrijf met alle nieuwste systemen en technieken.